

DANIELA
HARTIG

Políbit

TU SPRÁVNOU
NEVĚSTU

BARONET

Políbit tu správnou nevěstu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Daniela Hartig

Políbit tu správnou nevěstu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Polibit
TU SPRÁVNOU
NEVĚSTU

Wedding Dreams 1

Polibit
TU SPRÁVNOU
NEVĚSTU

Wedding Dreams 1

DANIELA
HARTIG

BARONET

Kiss the right bride by Daniela Hartig
© Versum Verlagsgruppe GmbH, 2024
Translation © Barbora Špundová 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2755-6
ISBN e-knihy 978-80-269-2761-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2762-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2757-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Ve vzpomínce na nadanou spisovatelku a tu nejlepší
kamarádku, jakou jsem si mohla přát.*

*Nikdy na Tebe nezapomenu,
Tvoje Jane*

PŘEDMLUVA

„Už nejsi tam, kde jsi býval, ale jsi všude tam, kde jsem já.“

Victor Hugo

Daniela Hartigová bohužel z tohoto světa odešla příliš brzy. Zemřela po krátké těžké nemoci v prosinci 2022 a zanechala po sobě milující rodinu – a řadu poutavých romantických příběhů. Jeden z nich právě držíte v ruce.

Daniela byla upřímná, srdečná a roztomile chaotická. Byla kreativní, hýřila nápady a byla to nesmírně talentovaná spisovatelka. Její příběhy se člověka dotýkají přímo u srdce a my doufáme, že osloví ještě spousty dalších čtenářů a čtenárek. Dani byla člověkem hýřícím barvami a životem, inspirací pro všechny kolem. Když se smála, její smích strhával všechny okolo, když mluvila, nakazila vás svou energií, vřelostí a radostí ze života, a když jste se na ni obrátili se starostmi, okamžitě byla nápomocná radou i činem. Byla moudrá a byla tak neuvěřitelně chytrá – prostě fascinující osobnost.

Díky tvým příběhům, nejdražší Danielo, žiješ dál v našich srdcích.

Daniele vždy záleželo na tom, aby ve svých knihách pro své čtenářky vytvářela bezpečné útočiště. Místo, kde se můžete uvolnit – a které si především můžete zamilovat. Vyprávěla příběhy s humorem, osobitým šarmem a hloubkou a my doufáme, že i vy mezi řádky ucítíte jejich zvláštní kouzlo.

Děkujeme, že jste jedné z jejích knih poskytli nový domov.

Ať je pro vás čtení potěšením!

JUNE

Většina dobrých romantických příběhů končí svatbou. Ten můj svatbou začíná.

Přesněji řečeno svatebním dortem, který přistál u nohou muže, který nechal oči kdovíkde.

Kdybych jen tušila, komu ty oči patří, poslechla bych hlas, který se mi už od rána snažil říct: June! Proboha! Dneska radši nevylézej z postele!“

Opatrně položím poslední sněhovou kuličku z cukrové polevy na ledově modrý fondán, ustoupím o krok dozadu, nakloním hlavu ke straně a přimhouřím jedno oko.

Je to takhle souměrné? Nebo bych ji měla raději – „Panebože, June!“ ozve se za mnou, až nadskočím. Pak ale obrátím oči v sloup a otočím se.

„Willow! Nesmíš mě takhle lekat! Nebo to bude tvoje vina, až do toho dortu jednou spadnu po hlavě!“

pokárám kamarádku, která už zase zmizí za objektivem fotoaparátu a stiskne spoušť. Jako se šelma plíží ke své kořisti, pomalu se blíží k dortu na lesklém nerezovém stole a polohlasem šeptá nadšením.

„Tohle“ – cvak – „je“ – cvak – „úplné“ – cvak – „mistrovské dílo,“ rozplývá se a já jako vždy sice vím, že má pravdu, ale nedokážu takový kompliment přijmout.

Nevím, jestli jsou na tom ostatní lidé podobně, ale mě pokaždé, když mě někdo pochválí, polije úplně horko. A nejvíc mi zrudnou uši. Což vzhledem k tomu, že nosím krátce střižené blond mikádo, ještě ke všemu nejde ani nijak zakrýt. Ve výsledku mi pak svítí jako malé červené semaforey.

„Už zase vypadáš jako ten jeden z trpaslíků z disneyovské pohádky o Sněhurce,“ trefí se Willow do černého, když už má dost fotek a neurčitě na mě ukáže fotoaparátem. Rozpačitě si uši promnu, takže teď září snad ještě víc. Willow si mezitím z pracovní desky vezme zbylý kousek cukrové hmoty a strčí si ho do úst. S plnou pusou zahuhňá: „June, uch byf to chonečně měla fochopit! Bef tebe bychom dnechka nebyly ani fdaleka tam, kde fme! To ty jsi k nám přivedla tu fupermodelku. A od té doby, fo si Mona Libra najala na chvatbu naši agenturu, je to jedna velká jízda.“ Polkne a já jí konečně zase rozumím. „Tak se trochu raduj! A zkus si vzít čepici!“ uzavře a pak se obě zadíváme na umělecké dílo, na kterém jsem dnes pracovala od brzkého rána.

Sakra, vždyť má pravdu.

Ve všem.

Jednak je ten dort vážně překrásný. Sice jen zkušební, třípatrový v miniaturním vydání, ale tak pro-

pracovaný a s čistými detaily, až by si člověk mohl myslet, že jsou ty třpytivé ledové krystalky opravdové. Dobře, dvakrát mi při tom spadla mísa s moukou a při prvním pokusu jsem fondán zpackala, ale výsledek je skutečně působivý.

A za druhé má pravdu i v tom, že Mona Libře, té bohaté supermodelce, jsem vážně pomohla z bryndy. Byla to náhoda, že jsem se zrovna ocitla v hotelové lobby *Four Seasons*, kde jsem zaslechla rozhovor manažera hotelu s nějakou ženou, která nezněla zrovna přátelsky naladěná. Přesněji řečeno zněla dost zoufale a naštvaně. A když jsem pak zaslechla výraz „svatební dort“, z náhlého popudu jsem se do toho vložila. Ukázalo se, že ta žena je osobní asistentka Mona Libry, že na ten večer je v hotelu *Four Seasons* naplánována jedna z deseti zkušebních hostin na její nadcházející svatbu se známým hudebníkem Parkerem Poolem a že z kdovíjakého důvodu nedorazil zkušební dort. Nabídla jsem svou pomoc, vykouzlila v extrémně profesionálně zařízené hotelové kuchyni prvotřídní náhradu a voilá, *Wedding Dreams* je najednou najatá jako druhá agentura pro celou svatbu.

Od té doby se nám objednávky jen hrnou a moje tři kamarádky a já jsme na nejlepší cestě stát se jednou z nejvyhledávanějších svatebních agentur na celém Manhattanu. Ve svých šestadvaceti letech jsem na to náležitě hrdá.

My, to znamená Willow, kreativní duše a zcela jednoznačně nejlepší fotografka pod sluncem, Cleo, nemilosrdná obchodnice, která řídí naše PR a byla by ochotná uzavřít smlouvu třeba i s ďáblem, Levandule, naše víla designu a dekorací, která miluje květiny nejspíš víc než cokoliv jiného, no a moje maličkost.

My čtyři dohromady tvoříme skvělý tým. Navzdory obrovské konkurenci, která zrovna tady na Manhattanu panuje, jsme se nevzdaly, bojovaly a zvládly jsme se prosadit. Před čtyřmi měsíci jsme přestěhovaly naše obchodní prostory do naprosto fantastické budovy.

Nyní jsme hrdými majitelkami bývalé továrny na cukrovinky v Soho. Miluju to tady. Velkorysý loftový prostor s velkou kuchyní ve spodním patře, kde se můžu otáčet, aniž bych neustále narážela zadkem do některé z kuchyňských skříněk.

Willowino království sestává z fotografické laboratoře, malého studia, které téměř nikdy nevyužívá, protože většina snoubenců pro focení preferuje svou vlastní lokaci. Nejoblíbenější je samozřejmě Central Park, bez ohledu na roční období, ale občas někdo projeví přání to pojmout intimněji, které se dá při focení splnit jen tady.

Cleo má svou kancelář v mimořádně úchvatné prosklené přístavbě v zadní části, aby měla na práci klid, ale většinu času nechává dveře do své kanceláře otevřené a my slyšíme, jak vyjednává s inzerenty o tom, co ještě považuje za přiměřené. Každý den mě znovu udivuje, že při jejím nelítostném vyjednávání ještě vůbec nějaké inzerenty máme.

Levanduli, které někdy říkáme zkráceně Lav, člověk povětšinou najde zašitou ve skladu. Tam neustále něco kutí a vyrábí u svého šest metrů dlouhého dřevěného stolu, který jsme ulovily v dražbě při likvidaci staré truhlárny a který doslova přetéká květinami, lepicími pistolemi, vázami, balíci papíry a spoustou dalšího. Tady panuje absolutní chaos, ve kterém se vyzná jen ona sama, a když Levandule ze skladu

přece jen někdy vystrčí nos, vypadá jako lesní víla. Ve vlasech má zamotaná kvítka nevěstina závoje nebo břečťanu, ruce se jí lesknou od třpytek, na nose jí září růžové cákance od barvy. To pak Levandule celá září a zavolá si Willow, aby její nejnovější aranže vyfotila a my je mohly zařadit do naší nabídky.

Celkově spolu zažíváme spoustu legrace, při práci se smějeme a blbneme. Co může být lepšího, než když je vaše práce zároveň vaší největší vášní?

„Dám fotky toho dortu hned na náš web. Za tohle umělecké dílo nám lidi budou trhat ruce,“ prohlásí Willow s pohledem na displej fotoaparátu a hned se pustí do úprav.

„Nemyslím si, že by moc lidí chtělo mít svatbu na Vánoce,“ podotknu, zavážu si zástěru, umyju si ruce a hledám vhodnou krabici, do které bych tu krásu mohla bezpečně uložit.

Willow zvedne pohled: „Nechceš ho dát do lednice?“ zeptá se a já se k ní otočím.

„Ne. Za půl hodiny mám schůzku se snoubenci. Peter mi ho musí odvézt,“ řeknu a Willow zvedne obočí.

„Peter před chvilkou odešel. Copak jsi neslyšela, jak ti to hlásil?“ odpoví a já na ni vykulím oči.

Kromě nás máme ještě řidiče, který rozváží mé výrobky nejrozumnějším koncovým zákazníkům, a už několik týdnů hledáme spolehlivého druhého. Zatím jsme ale žádného nenašly a Peter je prakticky neustále vytížený.

„Sakra!“ zamumlám, vytáhnu z kapsy kalhot mobil a rychle vytočím Peterovo číslo. Okamžitě to zvedne.

„Petere, kde jsi?“ zeptám se.

„V té pekárně na Upper East Side. Makronky, vzpo-

mínáš?“ řekne a já tiše zasténám. Teď v dopravní špičce to sem nemá šanci stihnout včas.

„Proč? Co se děje? Něco jsem špatně pochopil?“ zeptá se. Zavrtím hlavou, což pochopitelně nemůže vidět, a tak si pospíším, abych mu situaci vysvětlila.

„Ne. Asi jsem byla tak zabraná do práce, že jsem tě vůbec nevnímala. A mám tu ještě jednu velmi naléhavou zásilku, která nesnese odkladu. Co teď budu dělat?“ zoufám si, ale protože Peter je ten poslední, kdo by mi mohl nějak pomoci, po rychlém rozloučení zavěším a podívám se na Willow.

„Taxík?“ nadhodí a nakrčí nos. Přikývnu. Nic jiného mi nezbyvá.

Nenávidím, když musím sama převážet dort po městě. Je to jako akrobatický výkon, při kterém se pokaždé pořádně zapotím. Seběmenší otřes může způsobit nemalé škody, a to ani nemluvíme o tom, jak někteří taxikáři řídí. Ale nic lepšího mě teď stejně nenapadá a tu schůzku rozhodně posunout nemůžu.

Charlene Balliagiová je dcera kandidujícího starosty města New York a pro naši agenturu je to neuvěřitelná příležitost. Za čtyři týdny, o Vánocích, se v Hamptons koná její velkolepá svatba a Charlene si už poněkolkáté rozmyslela výběr dortu. Zatím ještě stále nebyla úplně spokojená, a když jde o nejkrásnější den jejího života, rozhodně nehodlá nechat nic náhodě. Je to perfekcionistka skrz naskrz, všechno musí být dokonalé na tisíc procent. Včetně dortu. Jenže čas tlačí, takže tu krásu prostě musím do hotelu, kde se máme sejít, převézt taxíkem.

„Skočím se rychle převléknout. Můžeš mi tu tohle miminko zatím pohlídat a objednat mi taxík?“ poprosím Willow, která přikývne.

„Jasně. Zlom vaz, June,“ ukáže palec nahoru, ale to už jsem napůl cesty nahoru do našeho bytu. Nad obchodními prostory se nachází loftový byt, který obýváme spolu s Cleo. Je právě tak velkoryse koncipovaný jako spodní patro a po menší renovaci svépomocí vypadá jako splněný sen.

Otevřu dveře a vstoupím do prostorného obývacího pokoje propojeného s jídelnou, se starými cihlovými zdmi, krbem a pravou dřevěnou podlahou. Mdlé zimní sluneční paprsky sem dopadají vysokými okny od podlahy až ke stropu a stažené žaluzie rýsují jemný pruhovaný vzor na vintage perský koberec, který Lav ukořistila někde na bleším trhu a který nám všem na začátku připadal příšerně ošklivý. Dokud se neocitl pod skleněným stolkem a širokou krémovou pohovkou. Najednou se sem dokonale hodí.

Hodím klíče na kuchyňskou linku, za chůze z nohou skopnu pohodlné boty, obejdu velký jídelní stůl a otevřu dveře do svého soukromého království v zadní části podkroví.

Z mého pokoje je výhled do vnitrobloku, sice ne na siluetu mrakodrapů, což je mi ovšem celkem jedno, protože zato jsem to já, kdo tady má vlastní šatnu. Vlastně je to spíš jen malá místnůstka se skosenou střechou a holou žárovkou na stropě, ale i tak je to pro mě čirý luxus. Tady visí všechny moje poklady.

Jsem totiž nadšenec do designérských módních kousků z druhé ruky a miluju elegantní styl oblékání ze šedesátých let. Ne ty široké spodničky a natupírované účesy, ale spíš jednoduché kousky áčkového střihu, kalhotové kostýmky do zvonu, halenky s širokým límcem a hlubokým výstřihem.

Rychle přejedu očima po tom, co je v nabídce, a rozhodnu se pro bílý rolák, černé kalhoty do zvonu a vysoké kotníkové boty. U kosmetického stolku si upravím rty, rozetřu tvářenku, na dlouhé řasy nanesu pořádnou vrstvu řasenky a vykreslím si dokonalé oční linky. Prsty si prohrábnu krátké vlasy, několik pramínků si vytáhnu do čela, do uší nasadím zlaté kroužky a po pouhých deseti minutách jsem se svým vzhledem poměrně spokojená. Svěží, ležérní, profesionální.

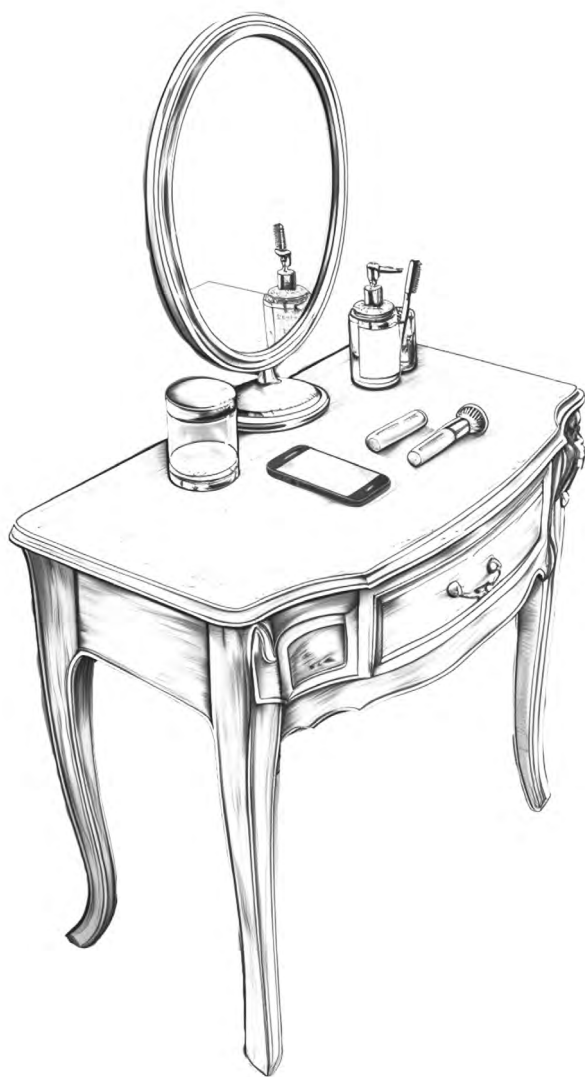
Popadnu kabelku, mobilní telefon a kabát v pastelových barvách a spěchám zpátky dolů. Willow na mě čeká u dveří s krabicí a já ji od ní opatrně převezmu. Přidrží mi skleněné dveře a vyše za mnou vzdušný polibek.

„Zlom vaz! A dort taky!“ volá za mnou, když nastupuju do čekajícího taxíku a chovám se ke svému nákladu, jako by byl z porcelánu.

„K hotelu Mandarin Oriental. A prosím vás, jed'te, jako bych byla v devátém měsíci a těsně před porodem!“ kladu na srdce řidiči, který se vyděšeně podívá do zrcátka, pozorně si mě prohlédne a s úlevou se ujistí, že v jeho autě se v žádném případě rodit nebude.

„Nesmějte se tak! Tahle věc je přinejmenším stejně cenná jako opravdické mimino,“ řeknu a pak už se soustředím na krabici na svém klíně.

A je mi jasné, že jdu pozdě.

RYDER

*J*estli nerozumíš, o čem se v té písničce zpívá, nemá smysl tu muziku vůbec poslouchat. To je nejhorší zločin!“ říkávala mi vždycky.

Kdybych věděl, že text mého songu pro dnešní den zní „She drives me crazy“, udělal bych to, co se mi osud snažil říct už od samého rána:

„Rydere? Proboha, dneska radši nevylézej z postele!“

Charlene se zlehka dotkne mého lokte. „Rydere. Mohl bys už to laskavě zavřít?“

Očima přejedu po e-mailu, který mi právě přišel, zaneprázdněně se skláním nad nízkým skleněným stolem v apartmá, na kterém stojí můj notebook. Současně si vedle toho na telefonu přečtu krátkou zprávu od Lucy, soustředěně nakrčím obočí a horečně přemýšlím, jak na to reagovat.

„Rydere?“ zopakuje Charlene, moje snoubenka a budoucí nevěsta, a její hlas zní jako hlas mojí mámy těsně předtím, než mi na týden zakázala televizi. Přitom je mi dvacet osm a jsem dávno dospělý.

Pořád nereaguju, protože to, co píšu, je příliš důležité.

Rázně notebook zaklapne, jen taktak že stihnu vytáhnout prsty. Překvapeně zvednu pohled, Charlene se usmívá stejně přívětivě jako kdysi můj učitel na matiku, když mi podával mou písemku s dvakrát podtrženou pětkou.

„Lásko, tohle je vážně důležité,“ řeknu mírně vy-nervovaně. Charlene chápavě přikývne.

„Já vím. Ale to naše svatba taky, miláčku. Jediné, co po tobě chci, je deset minut tvého drahocenného času,“ řekne a odhrne mi z čela neposlušnou kadeř.

„Nemůžeš ten dort vybrat sama? Vždyť víš, že se mi líbí všechno, co se líbí tobě,“ zkusím ještě jeden pokus, ale Charlene zavrtí hlavou.

Zvedne ruku a začne vypočítávat na prstech. „Vybrala jsem místo, dala dohromady seznam hostů, objednala ti oblek, prstýnky, Rydere! Dokonce i prstýnky jsem musela rozhodnout sama bez tebe –“

„Vybrali jsme společně dva modely. U toho jsem byl,“ namítnu.

Charlene skloní hlavu. Její dokonalé, zlatavě lesklé mikádo spadne ke straně, ona si odhrne pramínek za ucho a pokračuje ve svém výčtu. „Dekorace, fotografie...“

„Nemá tohle všechno dělat ta agentura?“ uchýlím se k výmluvám a Charlene se zhluboka nadechne.

„Ochutnala jsem sedm dortů! Bez tebe! Sedm, Rydere! A tentokrát už to musí být ono! Jinak se nejspíš

nervově zhroutím. A to tady nikdo nechce, že ne?“ Ta otázka mezi námi hrozivě visí. Charlenina nervová zhroutení jsou pojem. Mohou trvat i několik dní a nikdo přesně neví, kdy jí konečně dojdou slzy.

V zájmu zachování míru zavrtím hlavou, jako že rozhodně ne, vezmu ji za zvednutou ruku a políbím ji.

„Omlouvám se, oukej? Fajn, já ten dort ochutnám. Bude chutnat výtečně. Určitě. Vždycky jsem měl rád citron.“

„Jedná se o krémový dort s francouzskou malinovou pěnou a mandlovým krokantem a tenounkým křupavým dnem. Zdobí ho třpytivé ledové krystalky a miniaturní vánoční ozdoby z marcipánu. Případně by se dalo uvažovat ještě o přidání jemného čokoládového nádechu, ale pokud ano, tak jediné s bílou čokoládou. Tmavá čokoláda by celý koncept jen zbytečně narušila. Zůstává po ní na patře takové...“

Charlene mluví pořád dál, já přikyvuju a uvnitř si připadám jako zoufalec. Nenápadně se podívám na svůj telefon, zkontroluju čas a náhledy zpráv, které se teď už skládají pouze z mého jména a povážlivého množství vykřičníků.

Zatraceně! Kde jen ta pitomá ženská přes svatby vězí?

Nemám čas! Ani minutu času navíc!

Charlene brebení pořád dál, o alergii některých hostů na lískové oříšky, o sladění s dezertním vínem... A jediné, na co jsem schopný myslet, je: *Kdyby měl takové problémy můj mandant, brečel by radostí.*

Íránský spisovatel Reza Alavi v tuto chvíli stejně jako celý můj tým čeká na vynesení rozsudku ohledně svého vydání. I když jsem optimista a věřím, že

k tomu nedojde, koneckonců jsme na tom pracovali řadu měsíců a naše argumenty jsou víc než přesvědčivé, přesto bych měl být v takové chvíli s ním.

Nejenže nejspíš přijdu o svou snoubenku, pokud se pokusím z téhle schůzky vyvléknout. Ne, ještě ke všemu leží na stole příslušného soudce už čtyři dny žádost, abych Rezu mohl doprovodit, zatímco můj klient teď sedí sám zavřený na letišti.

Leda že by si ta ženská s dortem pořádně pospíšila. Pak bych to možná ještě mohl stihnout.

Hekticky pohupuju nohou, pohledem hypnotizuju mobil, Charlene odtáhne svou ruku od mých rtů. „Ty mě chceš kousnout?“ zeptá se podrážděně. Já jsem si přitom ani nevšiml, že jí zuby jezdím po kůži. Charlene vstane a uhladí si sukni svého kostýmku od Chanelu.

„Viš, otce by moc potěšilo, kdyby ses v té svatbě trochu víc angažoval,“ řekne, přejde k dobře zásobenému baru, vezme si skleničku, vloží do ní led a nalije doušek ginu a napije se. U Balliagieů se tomu říká koktejlová hodinka. Ne že bych o něčem takovém někdy dřív slyšel.

U mých rodičů se pije káva. Ráno, po obědě, večer. Přestože je můj táta lékař a příliš mnoho kofeinu prý prokazatelně... No nic. Pořád je to lepší než vyklopit do sebe panáka v pět hodin odpoledne.

To jsem dělával jako student. Ovšem ne s drahým ginem nebo whisky jako pan Balliagie. Kupodivu jsem ho přesto ještě nikdy neviděl opilého. Což dává smysl, koneckonců se chce stát newyorským starostou. Nebylo by přípustné, aby se mu pletl jazyk.

„Dáš si taky?“ zeptá se Charlene, jako bychom se chystali někam na mejdan. Zavrtím hlavou.

„Ne, díky. Spíš bych už dost naléhavě potřeboval vyrazit. Kde ta ženská sakra vězí? Neříkala, že přijde o půl páté?“ zeptám se.

Charlene se přede mnou postaví, jednu ruku si založí v bok a zakrouží skleničkou před svými rty. „Slyšel jsi, co jsem právě řekla? O mém otci?“ řekne a nadzvedne pečlivě vytrhané obočí do výšky. Nemůžu než kapitulovat.

Ano, samozřejmě že jsem to slyšel, nejsem přece hluchý. Poslouchám pozorně všechno, co se tohoto muže týká. Je klíčem k mé kariéře. Přesněji řečeno je to přesně ten člověk, kterého potřebuju, abych dove-dl pomoci ještě více lidem, aby nebyli poslání zpátky do své vlasti, kde na ně čeká jistá smrt.

Robert Balliagie je dobrý člověk. Vyzařuje z něj moc, aniž by ji zneužíval. Je liberální, a přesto důsledný, je chytrý, a na svůj věk navíc mimořádně pohledný. Je to ten nejlepší člověk pro post newyorského starosty a já ho nesmírně obdivuju. Svou jedinou dceru, kterou od smrti své ženy před patnácti lety vychovává sám, naprosto zbožňuje. Daemon si mě někdy při našich pánských jízdách dobírá, jestli se nechci oženit spíš s ním namísto Charlene. Což je samozřejmě hloupost.

„Má pravdu. Tvůj táta má vždycky pravdu. Konec-konců to bude nejkrásnější den našeho života, vid’? To bych se měl, ne, chci se zapojit,“ prohlásím přesvědčivě a přesně v tu chvíli mi zazvoní telefon.

Volá Lucy.

Můj pohled přeletí z Charlene na telefon, pak zpátky na ni, pak na mobil a pak po něm skočím, jako by to byl svatý grál. Zvednu ukazováček na znamení omluvy nebo také jako signál, ať je prostě a jedno-

duše chvíli zticha, a pak uslyším tu větu, kterou jsem rozhodně slyšet nechtěl.

„Oni ho deportují, Rydere.“

„Cože?“ zalapám po dechu a srdce se mi rozbuší.
„Jak je to možné? Na to nemají právo! Přece jsme splnili všechny –“

Lucy se na mě rozkřikne: „Prostě ho deportují! Právě v tuhle chvíli ho vedou k letadlu!“

„Musíš je zastavit! Jedu tam!“ Horečně popadnu sako a kabát a hodím je přes sebe.

Charlene na mě šokovaně zírá, jak házím svůj notebook do tašky a zaměřím ke dveřím.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ zeptá se za mými zády.

Otočím se a svěsím ruku, v níž stále držím telefon.
„Poslyš, Charlene. Tohle je důležitější než nějaký malinový nebo kdovíjaký pitomý dort, chápeš? Pro tohoto člověka je to otázka života a smrti. Myslím, že tvůj táta by to pochopil,“ řeknu a odejdu.

U výtahu sevru telefon mezi uchem a ramenem, zakleju, stisknu tlačítko a sjedu dolů.

Lucy na mě chrlí jedním dechem: „Rydere, sakra! Co mám dělat?“ Hlas jí přeskakuje, když se dveře konečně otevřou a vypustí mě do vstupní haly.

„Prostě něco vymysli! Zatraceně! Můžeš zkusit omdlít, předstírej infarkt nebo si svlékni halenku! Je mi fuk, co uděláš, hlavně je proboha zastav!“ funím do sluchátka a běžím vstupní halou hotelu Mandarin Oriental

A tehdy se to stane.

U skleněných otáčivých dveří se srazím s nějakou ženskou. Mobil mi vypadne z ruky, žena se zakymácí na vysokých podpatcích, chytím ji za loket a krabice, kterou držela v rukách, letí za mým telefonem.

S hlasitým plesknutím dopadá spolu s mým mobilem na zrcadlově hladkou mramorovou podlahu haly a žena vykřikne.

A pak začne nadávat.

„Do prdele práce! Nemůžete dávat pozor?“ spustí a já bych ten hlas poznal kdekoliv a kdykoliv mezi tisíci jinými.

„June?“ řeknu vyvedený z míry, když vzhlédne.

Tyhle oči.

Odjakživa bych se pro ně vrhnul třeba do propasti.

RYDER

O čtrnáct let dříve

June s napjatým očekáváním zvedne tvář a sluneční paprsky dopadající do stodoly skrze děravou střechu jí na tváři pod bílým závojem vykreslí vzor.

Se zavřenýma očima a našpulenými rty zašeptá: „Rydere, teď mě máš políbit.“

Cože mám udělat?

Vždyť tohle měla být jenom hra, nebo ne? Tahle svatební hostina ve staré stodole na statku jejího táty. Tyhle staré šaty, které June našla v nějaké truhle ve sklepě a které si přetáhla přes krátké džíny a bílé tričko, stejně tak cylindr, který mi ani nedrží na hlavě, a kousek zatuchlé záclony, který jí spadá přes obličej, tohle celé je přece jenom hra.

Není to myšleno vážně. Nebo ano?

Nervózně si mnu zpocené ruce.

Souhlasil jsem jen proto, že jsem prohrál sázku. Ju-

*ne se se mnou vsadila, že dokáže spořádat víc lívan-
ců než já. Já jsem se smál a řekl: „Nikdy! To by se ti
tak líbilo!“*

*V June se ovšem probudil bojovný duch. Vyzvala
mě na souboj a navrhla, že pokud prohraju, budu si ji
muset vzít za ženu. V téhle stodole, s prstýnkem z pa-
pírku od žvýkaček.*

*No, co k tomu říct. Prohrál jsem. Proti holce, co mi
sahá sotva po prsa a je o dva roky mladší než já.*

*A do které jsem byl odjakživa, co si pamatuju, bláz-
nivě zamilovaný.*

*A teď tu stojí přede mnou a špulí pusu, ty své ja-
hodově červené rty, ale jeden z nás přece musí zůstat
rozumný.*

*Já jsem z nás dvou ten starší, je mi čtrnáct, takže
bych to měl být já.*

*Jasně, musím to být já. A v žádném případě teď ne-
můžu June políbit!*

*Jestli se to dozví její táta, bude průšvih. Udělá ze
mě krmivo pro zvířata, co prodává ve svém obchodě
tady v Great Falls v Kentucky, rychleji, než bys řekl
švec.*

A i když to vím, moje tělo se nakloní směrem k ní.

*Mé ruce, nemotorné a šlachovité, se ovinou kolem
jejích ramen, srdce mi buší do žeber a mé rty se blí-
ží k jejím.*

*„No tak, dělej, Rydere! Nebo tě snad přešla od-
vaha?“ řekne June stále ještě se zavřenýma očima
a touhle větou mě dostane.*

*Odhodlám se a ve chvíli, kdy se mé rty dotknou je-
jích, je to lepší než cokoliv, co jsem až doposud zažil.*

*Je to lepší než stereo přehrávač, co mi rodiče vloni
nadělili k Vánocům.*

Je to lepší než ten den, kdy mě táta poprvé nechal řídit auto.

Je to lepší než chvíle, kdy jsem Dicksonovi Millovi řekl, ať si své přihlouplé komentáře na Juneinu mezírku mezi předními zuby strčí někam.

Mám pocit, jako bych se rozskočil na tisíc kousků. Chutná tak trochu po javorovém sirupu, co jsme měli k lívancům, ale je docela dobře možné, že je to její vlastní vůně.

Nejsem schopný to posoudit, protože můj rozum jako by se rozplynul ve vzduchu. Jediné, co teď dokážu vnímat, je tohle. Můj první polibek.

Sladký, hořkosladký, propaluje se mi přímo do srdce.

JUNE

*H*ele, Rydere? “
„Hm?“

„Viš, že jantarovou komnatu až dodneška nikdo ne-
našel?“

„Jak tě to, prosím tě, napadlo?“

„To kvůli tvým očím.“

„Co je s nimi?“

„Mají barvu úplně jako jantar.“

Zatraceně, to ne! Můj dort!

Panenanebi, vždyť to je Ryder!

Můj dort!

Ryder!

Můj pohled putuje nahoru a dolů, znovu nahoru
a znovu dolů. Můj mozek se usilovně snaží zpraco-
vat obě informace najednou a nemůže se rozhodnout,
která je horší.

„Co tady sakra děláš?“ vyhrknu nakonec, jako by snad Ryder Archer měl soudně zakázáno zdržovat se na Manhattanu. Můj pohled přitom směřuje k podlaže, kde se mé umělecké dílo nejspíš právě proměnilo v nedefinovatelnou břečku.

Sakra, sakra, sakra!

Klesnu na kolena, stejně tak i Ryder.

„Omlouvám se! Já...“ zakoktá se a chce krabici zvednout.

„Ruce pryč!“ zasyčím na něj. Kolem nás procházejí páry nohou nesoucí své majitele za čímkoliv, co tak lidé obvykle dělávají. Naopak já jsem tady skončila. Tenhle dort budu moct tak maximálně hodit do popelnice, o tom není nejmenších pochyb.

Vždyť je to Ryder, kdo tady vedle tebe klečí! šeptá mi do ucha hlas a já se odvážím zvednout hlavu a podívat se na něj.

Ach můj bože.

Ten pohled mě vystřelí přímo zpátky do minulosti, zběsile máchám rukama, ale nedokážu to zastavit.

Pocity, které mě zaplaví, jsou na to příliš intenzivní.

Ty vlahé letní večery, kdy jsme spolu leželi v trávě a spřádali plány do budoucna. Kobylky, které on chytil do dlaně a které jsme fascinovaně pozorovali, jak vysokým obloukem odskakují pryč.

Zlaté večerní slunce, které vrhalo stíny na jeho rošťácký úsměv, když mi mával na rozloučenou.

Ryder.

Moje dětská láska.

Kluk, co mi zlomil srdce.

„June, já se strašně omlouvám...“ začne Ryder.

„To už jsi říkal!“ přeruším ho.

„Ale musím teď jít!“ dokončí větu.

„Cože?“ řeknu zaskočeně, zatímco Ryder už se zvedá.

On mě tu nechá stát jak úplného pitomce? Poté, co mi zničil život? Tehdy stejně jako teď? „Zbláznil ses?“ zeptám se a myslím to naprosto vážně. Jemu snad vážně přeskočilo!

Zničil můj dort! A zlomil mi srdce! A teď chce prostě a jednoduše zmizet?

Ryder si ve stoje nadhodí tašku přes rameno, a když se zvednu i já, o to intenzivněji si uvědomím, jak neuvěřitelně dobře vypadá.

Oblek mu na vysoké štíhlé postavě dokonale sedí, hnědé kadeře mu volně spadají přes límec přiléhavé bílé košile, a když mi položí ruku na rameno a nakloní se ke mně, v nose mě zašimrá jeho vůně. Svěží a trpká voda po holení, jeho vlastní vůně, dřevitá a hřejivá, stejná jako dřív.

„Je to opravdu důležité, otázka života a smrti,“ řekne naléhavě.

„U mě taky!“ odvětim, ale Ryder už mě pustil a je napůl otočený k odchodu.

„Teď vážně nemám čas nic vysvětlovat, ale co kdybychom se někdy sešli? Aspoň ti pak vynahradím to, co máš v té krabici, jestli se to rozbilo!“ zavolá ještě, pak krátce zvedne ruku na pozdrav a spěchá pryč.

Stojím ve vstupní hale hotelu s dortem u nohou a nejsem si jistá, jestli se mi to nezdá.

Nejde jen o to, že jsem právě Rydera viděla znovu poprvé po letech, ne, on mě tady jednoduše nechá stát, jako bych byla cizí člověk, se kterým se tak nešikovně srazil.

Po chvíli zírání na prosklené vchodové dveře, jako

bych ho tím mohla přivést zpátky, zavřu otevřenou pusou a zamrčkám.

„Ty hajzle! Vždyť nemáš ani moje číslo!“ řeknu nahlas, ale to už Ryder dávno neslyší.

„Poslyšte, Charlene, je mi to opravdu strašně líto. Ten člověk se mi navíc ani pořádně neomluvil,“ říkám, když sedím proti své klientce a zvednu víko krabice.

Prudce se nadechnu. Dort vypadá, jako by jím někdo mrštil o zeď a pak ho zase poskládal dohromady. Srdce mi krvácí, když se dívám na malinovou náplň rozplesknutou jako rudé cákance krve po celé krabici, rozdrcené ledové krystalky, které jsem pracně tvarovala ručně, máslový krém a čokoládový ganache. To všechno mě stálo mnoho hodin práce.

Chce se mi brečet! Kvůli dortu i kvůli Ryderovi. Obojí je naprostá a totální katastrofa. Pokusím se spolknout knedlík v krku. Jestli se teď ještě ke všemu rozbřečím, Charlene mě odtud vyrazí.

„To... je... strašné,“ vyjádří to naprosto přesně, když se obě nakloníme nad krabici a zíráme na to dopuštění. „Máte na něj číslo? Měla byste toho chlapa zažalovat,“ prohlásí Charlene a já nejdřív přikývnu, ale pak zavrtím hlavou.

„Prostě odešel,“ řeknu a dál se obě díváme na pozůstatky dortu tak dlouho, až si Charlene odkašle a napřímí se.

„Co teď budeme dělat?“ zeptá se mě, ale já nemůžu odtrhnout pohled od té nazdobené katastrofy.

„Můžeme... ho aspoň ochutnat? Třeba lžičkou?“ navrhnou zoufale a zvednu pohled.

Charlene přikývne, zlatavé mikádo se jí zhoupne kolem pohledné tváře. V jejím výrazu čtu skepsi nad mým neprofesionálním vystupováním a napřímí se v zádech.

„Poslyšte, budu k vám upřímná. Svatba je už za čtyři týdny, navíc budou Vánoce. Takhle narychlo žádnou jinou agenturu neseženu. Jinak bych vás teď požádala, abyste odešla,“ řekne, sedí u toho rovně jako svíčka a založí si ruce s dokonale upravenými nehty v jemně růžovém odstínu.

Zatajím dech, modlím se, abychom našly nějaké řešení. Jestli o tuhle zakázku přijdeme, mohl by to být problém. Přestože se agentuře práce jen hrne, rekonstrukce nových obchodních prostor nás stála spoustu peněz. Úvěr na budovu, na kterou jsme si vzaly hypotéku, je na horentní sumu, veškerý kapitál jsme vložily do investic do kuchyně, skladových prostor a Willowiny laboratoře. To znamená, že se teď rozhodně netopíme v penězích. Také si propletu prsty, ovšem ne tak nenuceně jako Charlene, spíš křečovitě. Charlene se zostra nadechne, na okamžik zavře oči, jako by byla pod nesmírným stresem. Což nejspíš také je. Stejně jako já. Obě jsme na stejné lodi.

„Můj snoubenec je pracovně velmi zaneprázdněný, jak jste si možná všimla.“

To je pravda. Jejího nastávajícího jsem zatím ještě ani nezahlédla. Mohl by to být klidně duch. S Cleo jsme dokonce žertovaly, že Charlene Balliagieová možná celou svatbu jen předstírá, aby si mohla užít tenhle sen všech dívek z vyšších kruhů.

„Není v jeho silách mě v tomto ohledu podpořit, a tak musím všechno rozhodovat sama, což je velmi stresující.“

Ano. Už kolikrát jsem si při své práci kladla otázku, jestli je právě tohle smyslem svatby. Všechn ten stres, který nevěsty zažívají několik měsíců dopředu. Jen kvůli jednomu jedinému dni. Ale od toho tu koneckonců jsme my. *Wedding Dreams*. Svatební sen. Jenže tohle tady je spíš noční můra. Celá nesvá posedávám na květované hedvábné pohovce a čekám na Charlenino rozhodnutí.

„Mám fotku! Na telefonu. Mohla byste se aspoň podívat, jak to vlastně mělo vypadat?“ řeknu s poslední jiskřičkou naděje, kterou v sobě dokážu vykřesat, a už listuju mezi fotkami v telefonu.

Jakmile je najdu, napřáhnu telefon k Charlene a přiblížím detaily.

„Ledové krystalky jsou tvarované ručně. Jak můžete vidět, bílá ganache ve tvaru překrásných kapek přechází v jednotlivé komponenty a tahle jemňounká síťka, která vypadá jako krajka, zakrývá jen spodní část. Krásně to ladí k tomuto ročnímu období. Tomu koneckonců odpovídají i zvolené ingredience,“ vypočítávám a u toho podávám Charlene jednu ze stříbrných lžiček, které vždy nosím s sebou.

Skepticky ji zanoří do hmoty v krabici a alespoň se pokusí dostat z ní něco na lžičku. Napjatě se na ni dívám, jak ochutnává a nehne ani brvou. Způsobně švýchá a polkne, chvíli čeká a pak přikývne.

„Je... v pořádku. Alespoň nakolik to teď jde posoudit,“ řekne. Potlačím zklamání z tak odměřeného hodnocení. Charlene na mě obecně dělá dojem chladné osoby, ale víc toho od ní s ohledem na tuhle dortovou břečku nejspíš nemůžu chtít.

„A jak jsem řekla, co se týče nové agentury, nemám na výběr,“ dodá, vstane a uhladí si sukni svého

značkového kostýmku. Zdá se, že je to signál, že audience skončila.

Zavřu víko krabice, sbalím si zbytek věcí, Charlene drží v ruce svůj iPad.

„Dobrá, June. Uděláte ten dort na zkoušku ještě jednou, ale tentokrát se sejdem u vás v agentuře. To bude nejbezpečnější. Co třeba příští pátek? V devět?“ Tázavě zvedne hlavu a já jsem na okamžik v pokušení navrhnout jiný čas. Pokud mám mít v devět hodin ráno připravený čerstvý dort, znamená to, že budu muset vstávat někdy v noci. Ale tak už to v mé práci občas chodí. A tak přikývnu.

„Výborně!“ řeknu a usměju se, protože tuhle zakázku v žádném, ale opravdu žádném případě nesmí už nic dalšího ohrozit.

„Focení pro New York Times je pak v sobotu, vaše kolegyně z PR se postará o oznámení a ohledně květinových dekorací a korsáží už jsme se dohodly,“ zamumlá Charlene. Nejsem si jistá, jestli mluví se mnou, nebo sama pro sebe. Nerozhodně přešlapuju na místě, až Charlene zvedne hlavu a podívá se na mě, jako by zapomněla, že tu ještě jsem.

„Můžete jít,“ řekne poté pohotově, a aniž by mi podala ruku, ponoří se zpátky do svého seznamu a odběhne do vedlejší pracovny.

„Tak na shledanou v pátek,“ řeknu ještě, ale Charlene už mi neodpoví.

Její nastávající musí mít vážně hroší kůži, pomyslím si, když odcházím z apartmá a mířím k výtahu. Tahle ženská je jedna z mých nejkomplikovanějších klientek. Přiznávám, že všechny nevěsty mají své vrtochy, zejména když se jejich velký den začne blížit, ale někoho, jako je Charlene, jsem ještě nezažila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Políbit tu správnou nevěstu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.